

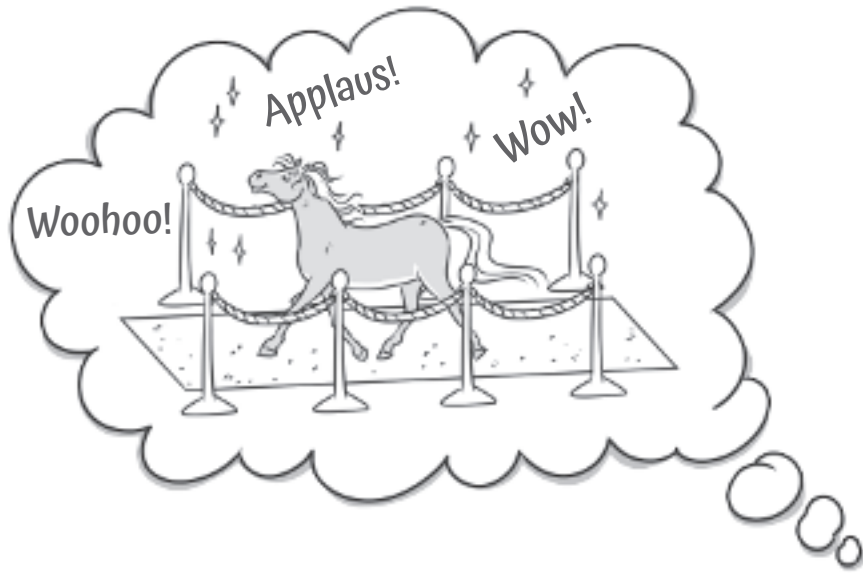

Ik ben een dressuurpaard! Een groot, onvoorstelbaar talentvol dressuurpaard, precies zoals mijn vader en mijn opa. Wanneer ik over het weiland zweef, kijken alle andere pony's naar me, de mensen bij het hek applaudiseren en ik zie de grote rechthoek al helemaal voor me. Een reusachtige rijbaan, helemaal voor mij alleen. Ik zou erin draven, recht op de middellijn af, en de juryleden zouden van enthousiasme niet meer op hun stoelen kunnen blijven zitten. Ze zouden opspringen, hun handen in de lucht steken en mij toejuichen. Zeker weten!

'Dames en heren, ik stel u voor aan de winnaar: Jamie van haflingerhoeve De Hoge Eik!'

O ja, ik zie het al helemaal voor me. Met de geur van de overwinning in mijn neus sla ik mijn benen nog verder naar voren uit. De wind blaast mijn blonde manen alle kanten op en dan... dan gebeurt het plotseling! Er ritselt iets in de struiken naast me. Nog geen tel later schieten er twee mezen uit omhoog, recht voor mijn neus!

Whoaaa! Ik rem hard af om een botsing te voorkomen. Mijn hoeven schuiven over de grond en ik merk

nog net dat mijn achterbenen wegglijden. Dan val ik languit op de grond. Even blijf ik versuft liggen en heb ik moeite mijn benen uit de knoop te krijgen. Sheela kijkt van het gras op en hinnikt geamuseerd. Natuurlijk moet mijn grote zus me weer uitlachen. Snel rol ik op mijn zij en doe ik alsof het allemaal zo gepland was. Een nieuwe oefening, die ik zelf heb bedacht. Ik bedoel, wie kan zich nou in draf op de grond gooien en meteen omrollen? Precies, niemand. Behalve ik! En daarom rol ik nog een keer uitgebreid heen en weer, om het geloofwaardiger te maken. Dan spring ik overeind en draaf ik naar het hek. Niets aan de hand!

Nou, oké. Om de waarheid te zeggen kijkt er tot nu toe niemand op als ik mijn pirouetten maak. Ari niet, Rocky

niet en ook niemand anders van onze haflingerkudde. En de mensen staan ook niet bij het hek te applaudiseren. Alleen Hannes, de stalmeester, heeft een keer voor me geapplaudiseerd, toen ik stiekem de voerkamer in was geslopen om een wortel te pikken. Toen klapte hij heel hard in zijn handen, zwaaide met zijn armen en deed: 'Ksst, ksst.' Ik liep toen achteruit weer naar buiten, maar op het laatste moment pakte ik toch nog snel een wortel. Haha. Als je weet wat je wilt, kun je het ook voor elkaar krijgen. Die wortel was, zeg maar, de eerste stap; aan het eind komen de Olympische Spelen. Minstens. Mijn vader, Sterrendroom, heeft namelijk al een keer het

dressuurkampioenschap gewonnen. Ik ken hem wel niet persoonlijk, maar dat heeft Hannes me verteld. Telkens als hij het over hem heeft, ben ik heel stil en luister ik aandachtig.

Net als ik bij het hek afrem, komt Hannes over het erf geslenterd, alsof ik hem heb geroepen. Met een bezem in zijn hand loopt hij langs de zadelkamer, laat zich op de bank voor de stal neerzakken en haalt een boterham tevoorschijn.

Ik hinnik naar hem. Hij kijkt op en er verschijnt een glimlach op zijn gezicht. Precies wat ik wilde zien! Mensen zijn vreselijk voorspelbaar en als je er een beetje moeite voor doet, kun je ze alles laten doen wat je wilt.

Als je bijvoorbeeld hinnikt, dan worden ze blij en als je dan geluk hebt, komen ze naar je toe en stoppen ze je iets lekkers toe. Zo simpel is het. En ik ben een echte kei op dat gebied! Zeg maar gerust een mensenfluisteraar.

Hannes staat op en komt mijn kant op. Ik trippel op de plaats en ga met mijn tong langs mijn lippen. Wat zou hij deze keer bij zich hebben? Hopelijk gedroogde rozenbottels! Hoewel ik zijn boterham desnoods ook wel zou pakken. Ik heb er nog nooit een geprobeerd en volgens Hannes zou ik er buikpijn van krijgen. Maar weet je, volgens mij zegt hij dat alleen maar omdat hij zijn boterham niet met me wil delen.

‘Ha, Jamie!’ groet hij me. ‘Stond je op me te wachten?’

Honderd punten. Het water loopt me al in de mond en ik steek mijn hoofd nog verder over het hek naar hem toe. Hannes voelt in zijn jaszak. Dat ziet er goed uit.

‘Hannes!’ roept opeens iemand. Ik ken die stem. Het is Stefan. Hij is hier op de hoeve zoiets als de kuddebaas van de mensen. In elk geval doet iedereen wat hij zegt. Hannes draait zich om en ik kijk op. De baas trekt net de

deur van zijn huis dicht en komt naar ons toe. Zou hij ook iets lekkers bij zich hebben? Hmm, ik denk het niet. Hij brengt bijna nooit iets voor ons mee en als je hem voorzichtig een duwtje geeft, krijg je alleen maar een strenge blik terug. Hij vindt dat brutaal, heeft hij eens tegen Hannes gezegd. Maar ik snap helemaal niet waarom. Vragen mag toch altijd?

Tot mijn ontzetting haalt Hannes zijn hand weer uit zijn jaszak en doet hij de rits dicht.

Nou ja, zeg! Ik kon de rozenbottels al bijna proeven, en nu dit? Slechtgehumeurd bijt ik in het hek en stamp ik op de grond. Het heeft geen zin. Hannes kijkt niet eens meer naar me.

‘Goed dat ik je tref,’ zegt de baas, terwijl hij voor Hannes gaat staan. ‘Ik wilde het nog eens met je over de jonge paarden hebben. We moeten beslissen welke we verkopen en welke we gaan trainen voor het toernooiteam.’

Het toernooiteam! Ik ga meteen in de houding staan, duw mijn borst naar voren en buig mijn hals. Al sinds ik een veulen was, droom ik hiervan. Er worden elk jaar maar heel weinig paarden voor uitgekozen. Soms zelfs helemaal geen. Want alleen de beste van de beste komen in het toernooiteam.

Ik hinnik zacht om zijn aandacht te trekken, maar de chef kijkt niet eens naar me. In plaats daarvan tuurt hij

naar onze kudde. ‘We maken verkoopadvertenties voor Napoleon, Sneeuwvlok, in elk geval voor Amira en...’ Nu draait hij zich wel naar me om. ‘Ook voor Jamie.’

Wat? Wacht eens even! Mijn buik voelt plotseling zo zwaar aan als een tot de rand gevulde voederton. Ook Hannes ziet er ongelukkig uit en hij werpt een korte blik op mij.

‘Het is wel heel jammer van Jamie. Die heeft veel potentie.’

Precies! Ik heb potentie. Voor het TOERNOOITEAM.

De baas haalt zijn schouders op. ‘Ja, maar wat kunnen we eraan doen? Hij is te groot geworden. Daardoor kan hij niet meer in het ponyteam starten.’

Te groot? Hoezo te groot? Hoe kun je nou te groot zijn? En trouwens, hoe kan hij dat nou weten?

O, verdorie! Er schiet me iets te binnen. Er was laatst een vrouw hier die een paardenweegschaal bij zich had. Natuurlijk was ik daar braaf op gaan staan, want de baas stond mee te kijken. En toen zei die vrouw dat mijn gewicht super is en dat ik zelfs meer dan anderhalve meter groot ben. Ze glimlachte er zo leuk bij dat ik dacht dat het fantastisch was. Maar nu? Ik kijk Hannes aan, zoekend naar hulp. Maar hij laat alleen zijn schouders hangen.

'Ik zal die kleine missen,' zegt hij verdrietig en hij aait over mijn hals.

De baas lacht. 'Ach, Hannes, jij vindt het elke keer moeilijk om afscheid te moeten nemen van de pony's. Maar we kunnen ze nou eenmaal niet allemaal houden.'

Hannes knikt. 'Ja, dat is waar. Ik zal de advertenties klaarmaken en ze vanavond nog online zetten.'

De baas klopt hem op zijn schouder en dan lopen ze samen terug naar de stal. En ik blijf staan waar ik sta, helemaal verstijfd. Zonder rozenbottels. Zonder boterham. Maar mét buikpijn. Ze willen me echt verkopen!

Lief dagboek

Vandaag is er iets magisch gebeurd. Nou ja, natuurlijk niet magisch zoals in Harry Potter. Ik kan niet vliegen of zo. (Dat zou trouwens ook niet verkeerd zijn. Maar niet zo gaaf als wat er vandaag is gebeurd.) Mama en papa hebben JJJJJJJJJJAAA AAAA gezeegd. Ik heb geen idee hoe dat opeens komt. Misschien heeft tante Anna zich ermee bemoeid, of mevrouw Zonneman, of misschien hebben ze maar gewoon toegegeven omdat ik ze al een jaar aan hun kop zeur, maar in elk geval MAG IK OP ZOEK NAAR EEN EIGEN PONY. IS dat geweldig of is het geweldig??!!

